

thove čete. Buri so baje večinoma zgnani v jugovshodni kot Traansvala, odkoder se ne morejo ganiti, ker so obdani s stražami v block-hišah. Vsa pozornost Angležev je osredotočena sedaj na to ozemlje, katero mejé proti vshodu Swaziland, proti jugu natalaska železnica in aryhidska linija block-hiš, proti severju pa proga v Delagoo in proti zahodu heidelberška block-hauslinija. V tem okraju se torej začne velika gonja proti Bothi, ki je bil baje pri Luneburgu v levo nogo ustreljen in nevarno ranjen. Angleži bi ga bili ujeli ako bi se ne bil baje skril v grmovje. Kje je sedaj, pa baje še njogovi ljudje ne vedo (!). V tistem, za Botho nesrečnem boju so ujeli Angleži baje 80 Burov. Pri Heilbronu pa so konjeniki polkovnika Remiagtona in Wilsena ujeli 22 Burov. V severnem Transvaalu sta Colenbranders in Dawkins ujela burskega vodjo Badenhorstja, njegova dva pobočnika in podpoveljnika Laroseja, 10 mož in Bothovega pobočnika Devosa, ki je poslan iz Ermela po konje. Tako poročajo angleški listi zopet več manjših uspehov v tolažbo potrtih in vojne sitih rojakov. Telegram iz Londona z dne 18. decembra pravi, da je Angleški vodja telegrafiral domov, da se je oddelek generala Frencha pri Hanover Roodu spoprijel z Buri. V tem boju je bil burski vodja Kruitzingen ranjen in ujet. Tudi se poroča, da je polkovnik Sprice porazil Bure pri Patriotenslippu.

Razne stvari.

Ugodno se prodá. Na to oznanilu v današnjem listu opozarjamo naše bralce. Ker se to posestvo z opekarno in pristavo da v resnici ugodno kupiti, priporočamo tedaj ta nakup interesentom najtopleje,

velika okna, v katerih imajo trgovci izloženo svoje blago in na zadnje je še prišel na trg, kjer prodajajo ribe. Nikoli še ni jedel ribjega mesa, zato si je kupil lepo ribo in vprašal, kako se pripravi. Ribič mu odgovori: „Treba ji je malo ognja pokazati, pa je dobra.“

Domov bi bil prišel lahko še pri svetlem, ako bi bil malo manj pobožen; ker pa je bila njegova pobožnost zelo velika, se ni mogel izogibati tistih hiš, pri katerih je nad vratmi „nebeški“ prst, ki vabi trudne popotnike v sobo, k usmiljeni materi krčmarici.

V veseli družbi mine čas po bliskovo, in vsled tega se je Fronc po noči zibal v temnem gozdu proti Ribnici. Cela cesta ga je bila polna, kajti zdaj ga je zavleklo belo vino na desno, zdaj ga je zopet potegnila črnina na levo.

Ker je celo popoldne le pil, lotil se ga je hud glad. Nekaj časa je nevoljno prenašal želodčeve prošnje, potem pa se je venderle spomnil na ribo in jo privlekel iz aržeta. Mislil jo je hitro na suhi praproti speči, pa — gromska potica! — izgubil je vse žvepljenke. Žalosten je nadaljeval svojo trnjevo pot.

Kar se pri cesti nekaj močno zasveti. Radovedni mesec je pogledal skozi veje, kdo kolovrati ob tako poznej uri po tistem gozdu, in njegov široki obraz se je videl v mlaki. A Fronc je mislil, da je to ogenj,

To posestvo je jako pripravno za živinorejo, žrebeta-rejo, kakor tudi za mlekarstvo in opekarstvo v večjem obsegu.

Za špeharje. S tem se našim špeharjem naznanja, da jim je dovoljeno slanino (špeh) in meso vsaki petek na trg v Ptuj pripeljati in da ni res, če kdo reče, da bodejo špeharji kaznovani če svoje blago postavijo na trg.

Gospod deželni odbornik Robič. »Fihpos« se hudo jezi, ker smo mi pridnega Robiča kmetom kot takega pokazali, kakor je v resnici, kot človeka ki »Proč od Gradca« vpije, ali on vozi pa se vsaki teden v Gradec, ker dobi od dežele vsako leto 3000 goldinarjev. Človeka, ki si pusti svoj vinograd obdelovati od dežele in ki kmetom vedno javče, da dežela za ubogega slovenskega kmeta nič ne stori, predrzne se »Fihpos« še zagovarjati. Vsekakor stori dežela za slovenskega kmeta premalo, ali za g. Robiča pa stori še preveč. Ako pa »Fihpos« pravi, priden Robič, dal je svoj vinograd brezplačno, ker nikdo drugi ni hotel na 6 let vinograda prepustiti, moramo tukaj mi vse oboge kmete vprašati, tiste — kmete ki imajo vinograde uničene — ako bi kateri teh zemljišča na 6 let ne dal sem, ako bi ga potem po 6 letih lepo nasajenega in lepe dohodke nosečega zopet nazaj dobil! Oralo ušivega vinograda velja danes 100 gld. in še manj, novo zasajeni vinograd pa je v 6 letih vreden 800 gld. Kteri kmet bi si ne hotel iz 100 gld. pa 800 gld. narediti, brez dela in brez stroškov?! »Fihpos« navaja tudi celo število ljudij, ki so plačani od dežele in jim dežela vinograde obdeluje. Bravo! to pa niso nikaki slovenski deželni poslanci, nikaki zastopniki kmetov in oni tudi ne vpijejo »Proč od Gradca«! Najpriprostejši kmet mora uvideti, da gosp.

katerega so drvarji pustili. Z veseljem je zgrabil ribo za rep in jo mlel proti svetlemu kraju, rekoč: „Riba v-viš agn (ogelj), v-viš agn!“ Toda naenkrat se mu zmuzne polzka žival iz roke in pade v mlako. On seže hitro za njo in res zgrabi neko tudi polzko stvar, ki pa je zelo migala, namreč kroto, jo nese proti ustam in reče: „Kaj se bošle branila? Misliš krota, da ne vem, da si pečena!“

(Konec prihodnjič.)

Kaj je farovžki trobentač Fihposa učil.

Zunaj je brila snežena burja. Sneg je gosto naltaval in mrzel krivec je divjal po zraku. Zametaval je s snegom jame, pota in hoste ter ga metal ljudem v obraz in za vrat.

Kdor je pil primoran, v tem hudem času prezebati na ulici, stiskal je močno svoj plašč. A gorje oni veliki množici, kateri primanjkuje tople obleke.

Živali so zbežale pred mrzlo burjo. Še celo znani postopač, tatinski vrabec, je zapustil cesto ter si v konjskem hlevu poiskal toplega prenočišča.

Tedaj je sedel v dobro zakurjeni sobi na mehkem divanu (zofi) stari farovžki trobentač kateremu drugače tudi Fihposov oče pravimo.

4

Robič kmetom samo »komedijo špila«, kajti gg v Gradci bi mu gotovo ne dajali denarjev in mu vinograd zastonj obdelovali, ko bi ne bil on njihov prijatelj.

Izpred celjskega porotnega sodišča. Dne 14 in 16. decembra vršila se je pred celjskim porotnim sodiščem obravnava proti celi družbi ponarejalcev denarja. Obtoženi so bili: 76letni Ivan Drenek, pleskar, doma iz Mekin pri Kamniku, ki je bil zaradi ponarejanja denarja že trikrat kaznovan, potem 62letni Jos. Curhalek, 26letni Fran Curhalek, 60letna Marija Curhalek, 37letna Josipina Curhalek in 21letna Urša Curhalek, vsi iz Mosteca pri Brežicah. Ta družba se je že od leta 1900 bavila z izdelovanjem ponarejenega denarja. Delali so v kleti, v vinogradu Josipa Curhaleka, a potrebno orodje so kupili deloma v Brežicah, deloma v Zagrebu. Ženske so stale na straži in skrbele za hrano. Od letošnjega poletja so imeli delavnico na posestvu Nikolaja Radamoviča, ki leži deloma na Hrvaškem, deloma na Kranjskem. Tej družbi so prišli 25. avgusta t. l. na sled. Ta dan je neki Franc Medolj v Krškem izdal ponarejen desetak, v Brežicah pa je Josipina Curhalek poskusila zamenjati ponarejen desetak pri knjigotržcu Umeku. Temu se je zdel desetak sumljiv. Josipina Curhalek je rekla, da ga je dobila od nekega hrvatskega kupčevalca s prašiči ter odšla. Šla je potem z bratom in svakirjo v Matheisovo trgovino, tam nakupila raznega blaga in zopet plačala s ponarejenim desetkom. Pomočnik je imel ravno tedaj toliko opravila, da bankovca ni mogel natančno poglegati; sprejel ga je, iz previdnosti pa ga zaznamoval. Pozneje se je izkazalo, da je bankovec ponarejen. Stvar se je ovadila sodišču, ki je odredilo hišno preiskavo, katera pa ni imela uspeha,

Njegovo plesnivo telo pokrivala je svila in drago sukno. Debeli obraz se mu je svetil, kakor bi ga kdo lakiral z rudečim lakom. Bil je tudi lepo obrt, najbrž zato, da bi se bolje poznala vsaka hinavska črta na njegovem licu.

Pred njim je stala majhna mizica in na njej se je svetil liter ljutomerske starine, ter vabile dišeče smodke, da bi jih vtaknil v svoja usta.

Poznalo se mu je, da ga je mučil dolg čas, kajti široko je zdehal in leno pretegoval svojega rojstva grešne kosti.

Čez nekaj časa je prijel za zvonček in ž njim močno pozvonil. Hitro je vstopila njegova sicer že ne več mlada, a vendar še zmiraj ljubezni vredna gospodinja ter ga vprašala, česa želi.

„Pokličí mi sina!“ glasilo se je povelje.

„Prečastiti, katerega pa?“ vpraša kuharica dalje.

„No avša, onega, kateremu sta botra hofrat in tisti profesor, ki že dvajset let ni videl šole od znotraj!“

Služabnica je urno odšla in koj potem pripeljala zaželenega otroka.

Trobentač se je zdaj zravnal in ljubeznivo rekel: „Ljubo dete moje! Sem k mojemu srcu se vsedi in zvesto poslušaj glas svojega očeta.

kakor tudi ne zaslišanje rodbine Curhalek. Ker je Josipina Curhalek tudi v preiskavi trdila, da je dobila ponarejeni desetak od nekega hrvatskega kupčevalca s prešiči, je sodišče stopilo v zvezo s hrvatskimi oblastnjami, katera so tudi začela obsežne poizvedbe. Dne 23. septembra je neki Marko Zemljanič pri graverju Justitzu v Zagrebu naročil več črk in števil. Graver je spoznal, da se gre za ponarejanje denarja, je stvar ovadil. Zemljanič je nekaj dni pozneje, namreč 30. septembra, pisal graverju naj pošlje naročene reči na Frana Curhaleka, a predno je graver to storil, je Zemljaniča videl v Zagrebu in ga pustil aretirati. Na podlagi njegovih izpovedeb izvršena hišna preiskava pri rodbini Curhalek je imela popolen uspeh, samo da glavnega krivca, povzročitelja vseh falzifikacij nekega Iv. Krkovca ni bilo dobiti. Krkovec jo je baje v Ameriko popihal. Obsojeni so bili: Ivan Drenek na dosmrtno ječo, Josip Curhalek na dve leti, Josipina Curhalek na tri leta, in Marija Curhalek na jedno leto. Koliko falsificiranih bankovcev je družba spravila v promet, se ni dalo dognati.

Ponarejanje denarja. Pred par dnevi zasledili so žandarji po naključju ponarejanje denarja pri krčmarju Valentinu Šoberniku v Spodnjem Dupleku pri sv. Barbari niže Maribora. Iskali so tam neko ukradeno knjigo, katere pa niso našli. Pri tej preiskavi pogledal je žandarmerijski poveljnik v neko davčno knjigo in rekel: „oho! tu pa imate dosti denarja“ in res bili so v nji sami stari desetaki in novi desetkronski bankovci, katere je izdeloval nek Franc Pečar iz Zimice s fotografičnim aparatom. Vse drugo je bilo zgotovljeno, samo rudeče številke so še manjkale. Seveda, na to so oba takoj odgnali v Maribor kašopihat, kjer sedaj v zaporu rišeta rudeče številke.

S težavami sem te rodil, ker otroci stanejo veliko denarja. Pa hvala Bogu, stroškom sem se pametno izognil, saj plačujejo za tebe gotovi gospodje, ki prešajo denar iz pobožnega ljudstva.

Znano ti je dobro, zakaj sem te poklical na ta pokvarjeni svet. O, moči še imam, moči, a nekaj družega je, kar je prisililo mene in moje prijatelje, da smo si priskrbeli pomagачa: veš, dragi sinko, meni že nobeden pošten in na pol pameten človek ničesar ni hotel več verjeti. Ne čudim se, da je prišlo tako daleč, ker sem toliko let in tako nesramno lagal, da bi se še najgrši cigan mogel od mene kaj naučiti.

S teboj, dečko, imam veliko dopadenje. Prav dobro se ti pozna, da si moj sin in da se pretaka po tvojih žilah še mlada, a vkljub temu že zelo strupena kri.

Samo malo neroden si še. Pa tudi te slabosti se bodeš kmalu otresel in tedaj ti ptujski sovražnik „Štajerc“ ne bode mogel oponašati, da še krone nisi vreden.

Da se to preje zgodi, bodeva zdaj ponovila nekaj nauk, katere sem te naučil, predno si se podal v viharno življenje.

Povej mi najprej: kaj je naša vera?“

Od Sv. Jerneja pri Konjicah. Dokončali smo občinske volitve tako, kakor smo si že dolgo želeli. Novi župan je Janez Kotnig, pa o njem še ne moremo mnogo povedati. Prvi občinski svetovalec Franc Bračič, ki bo opravljal tudi občinsko tajništvo, je kot pobožen kristjan že storil neizmerno veliko dobrega za domačo cerkev, posebno pa še za šolo. Mnogo let je bil šolski načelnik, in so ga vsi učitelji, ki so bili kedaj pri nas, občudovali zavoljo njegove očetovske skrbi za šolo. Mislili bi, da takega moža vse ljubi, pa vendar ni tako. Nekateri so se z g. župnikom in g. nadučiteljem vred trudili za izvolitev starega odbora, pa se jim ni posrečilo. Ti so pri nas ustanovili bralno društvo, katero pa novemu odboru ni naklonjeno. Ta novi odbor namreč zagovarja tiste misli, ki nam jih podaja naš cenjeni „Štajerc“ in to se nam šteje v greh.

Potres. Iz Bizelskega pri Brežicah se nam poroča, da so imeli tam one 17. t. m. ob en četrt na štiri popoldan precej močen potres.

Lrtva žganja. Iz Drazenberga pri Cmureku se nam poroča: Pri gostilničarju g. Janezu Šikerju pri Cmureku se je prenapil žanja 74letni Franc Leš, vsled česar je umrl. Njegov mrtvaški oder je bil listnjak, kjer je ležal dva dni odet z navadnim prtom. Kakšno življenje, takšna smrt.

Iz Ptujске Gore. Fihpos piše v svoji zadnji številki cel dopis o „cepiklnu“ g. Repe-ja od Ptujске Gore. Pri nas pa vemo še vse boljše povesti od Ptujске Gore, katere naj Fihpos pripoveduje — ako si upa. Za danes samo to: Ko se je tukaj novo šolsko poslopje dogotovilo, hotel je občinski odbor prodati staro šolo za 2500 gold. Ali tu je prišel naš gospod župnik in obljubil, da bode vzel penzioniranega du-

hovnika na stanovanje, ako občina to hišo proda njegovi sestri za 1550 gld. In ker smo Črnogorčani želeli imeti po dve nedeljski meši, prodala je torej občina pod tem pogojem to hišo njegovi sestri za 1550 gld. Ko so pa šli gospodje v Ptuj delati pogodbo, šli so z gosp. župnikom samo njegovi prijatelji in „pozabili“ v pogodbo staviti pogoj zaradi penzioniranega duhovnika in druge meše. Tako danes Črnogorčani nimajo hiše, imajo le malo denarja, nobenega penzioniranega duhovnika in nobene druge meše. Dobili smo sicer v mesecu avgusta gospoda kaplana, a to proti volji gospoda župnika in po šestih tednih, ko je g. kaplan zbirco (bero)pobral, je šel od nas proč. Kako se je gospod župnik pri sprejetju g. kaplana obnašal, hočemo za danes še zamolčati. Na dan kaplanovega poslova je g. župnik rekel iz prižnice, da hočemo mi imeti dve meši samo zato, da bi delali „kšeft“. Ko pa je gospod župnik se pogajal za hišo, pa mu „kšeft“ ni bil prav nič na poti. No, pobožni „Fihpos“, kaj pa ti k temu porečeš? Oh, cepikl, cepikl, cepikl!

Sleparji. Kako navihani sleparji so „Štajerčevi“ nasprotniki, hočemo danes našim naročnikom povedati. Ker ti hudobci vidijo da „Štajercu“ nemorejo do živega priti, pa so si zmislili grdo sleparstvo. Oni pišejo mnogo mnogo dopisnic in pisem na uredništvo ali upravnništvo „Štajerca“ in pravijo v njih, da temu ali onemu ni potreba več našega lista pošiljati, in so zraven še tako predrzni, da podpišejo tudi ime tistega, za katerega vedó da je naš naročnik. Ali ti faloti so se tudi s takim sleparstvom pošteno zmotili, kajti mi s takimi dopisnicami in pismi samo lepo kurimo peč, pri kateri se naš urednikovič tudi pošteno greje. — V navadi in sploh pravilno je, ako

Fihposček spodobno odgovori: „Naša vera je trdno prepričanje, da je večni Bog ustvaril svet za nas, da nas je postavil za gospodarje in vladarje, ljudstvo pa je določil za našo molzno kravo“.

„Dobro sinko moj! Zdaj mi pa povej kedaj je vera v nevarnosti?“ — „Naša vera je v nevarnosti za časa volitev, tedaj se hočejo nekatere krave puntati in slediti takim pastirjem, ki bi jim za dobro mleko in okusno maslo tudi radi preskrbeli tečnega sena, čiste vode, zdravih hlevov in mehke stelje“.

„Kaj pa je cerkev?“ — „Cerkev je lepo poslopje, v katerem se naj oznanjuje vsem ljudem božja beseda.“ — „Neumnež otročji! Tako je mislil Jezus, tako so govorili apostoli in tako še res pravi mnogo duhovnikov; pa zapomni si dobro: prava naša cerkev je kraj, kjer se ljudstvo pridobavlja za nas in za naše prijatelje. Zastopiš?“

Kaj pa je tista ljubezen, katero imam jaz zmiraj na jeziku?“ — „Nauk o vaši ljubezni se glasi: ljubi svoj trebuh črez vse, svojega bližnjega pa kakor samega sebe, to se pravi, ljubi ga, če ga moraš ljubiti, ako ga lahko ugrizneš, ga pa le pošteno pograbi!“ — „Dobro! izvrstno! zlato dete moje!“

„Ker sem te namenil za delovanje na političnem polju, moram te tudi iz politike malo izprašati.“

Veš kaj je prava, resnična, srčna, iskrena narodnost ali ljubezen do domačega jezika? — „Narodnost ali ljubezen do domačega jezika je kričanje: živio Slovenci! proč z Nemci! Slovenci, le darujte, darujte, naš mili narod je v strašanski nevarnosti!“ — „Dobro, ljubi sinček! Veliko že sicer znaš, pa najvažnejšega še vendar ne veš. Zato si prav dobro zapomni: najbolj narodno je, če nemški ali italijanski čebljaš in pišeš, kadar bi ravno treba ne bilo, a to to vendar storiš, da bi se prikupil okrajnemu glavarju ali morebiti ministrom i. t. d., ker dobro je imeti velike gospode za prijatelje; nenarodno pa ali nemškutarsko pa je, če se ubogi ljudje, naše molzne krave, hočejo nemški jezik naučiti, da bi si potem lažje poiskali v širokem svetu boljšega kruha. To je zelo nenarodno, da celo izdajalsko, ker potem odide z doma veliko ljudi, kateri bi nam lahko še tuintam kaj zastonj delali in nam kaj zaslužiti dali; in kar je najhujše, najžalostnejše in najbolj proti naši narodnosti: včasih se vrnejo taki ljudje s polnimi možnjami domov in nočejo več dajati in ubogati. Zato pa vrag vzami tiste, ki bi radi, da bi se jim že na tem svetu dobro godilo, nam pa slabši.“

Zdaj pa mi povej, kaj je narodno gospodarstvo? — „Narodno gospodarstvo je gospodarstvo, po ka-

kdo na kak časnik ne mara biti več naročen, more zapisati na zavitek v katerem časnik pride: „se ne sprejme več“ in podpisati lastnoročno svoje ime. Ker se pa to pri „Štajercu“ ne godi, bomo kurili tudi pozneje s takimi dopisi in se greti.

Od sv. Ruperta v slov. Goricah. V številu 48 z dne 28. novembra piše „Slov. Gospodar“: Slavnost mladencev pri sv. Benediktu se je v nedeljo tako obnesla, da nam skoro ni mogoče popisati. Čudimo se tedaj kakoršna je le morala biti nepopisljivost. In res so iz nekaterih sosednih far gospodi kaplani z največjo skrbjo vabili fante, in tako so tudi pri sv. Rupertu naš g. kaplan obljubili, da tisti fanti, ki bodo šli z njimi, so pri delitvi spovednih listkov prosti spraševanja katekizma in da bodo tam plačali tudi za vino kolikor bo mogoče. In res se je iz naše roperčke fare zbralo kacij 20 fantov, kateri so korakali iz radovednosti z gosp. kaplanom ogledat si obljubljenih predstav, menda še bolj pa zaradi obljubljenega vina. Bili pa so tam tudi fanti vmes, ki so videli že nekoliko dalje kakor sv. Benedikta stolp, tem ni se dozdevalo nepopisljivo, kajti znane so njim že predstave omikancev, a ne v Benedički dolini. Dalje piše „Slov. Gospodar“ o izvrstnem govoru fanta Roškarija, a ta le je navadno že vode pijan, sedaj se je pa še Benediškega vina čez mero naserkal, in postal zmešan; a še bolje pijan mogel je biti tisti dopisnik „Slov. Gospodarja“, da se mu je ta govor tako dopadel. Zlasti pa smo stermeli piše „Slov. Gospodar“, silno neki podučljivim in temelitim govorom fanta Franceta Krampergerja od sv. Ruperta, občine Gočove. Ej! ljubi naš umetnik, privrženec Mariborskega krokodila in Fihposa, iz katerih si je že ta junak toliko zapomnil in potem izvzel nekatere točke, da tedaj

terem nevedno ljudstvo tako gospodari, da nam nikoli ničesar ne manjka in da imajo tudi naši prijatelji zmiraj zadosti dobička.“

Kako pa se narodno gospodarstvo najbolj podpira? — „Narodno gospodarstvo se najbolj pospešuje z ustanavljanjem konsumov“ — „Seveda seveda! Vidiš, za nas so konsumna društva pravi blagoslov božji. Še prej, ko se tako društvo porodi, ima nam prijazen advokat s sestavljanjem pravil lep zaslužek. Nekateri kaplani potem ljudstvo za nje navdušujejo in dobijo za to večjo biro, ker mislijo kmetje, da se res za nje trudijo. Torej zopet korist. Ko se odpre prodajalna, spravljajo lahko naši prijatelji svoje brate in sestrčine v službo za komije. Ni-li to tudi naš profit? Če konsumu denarja zmanjka, posodi ga na visoke obresti posojilnica, vsled česar imajo zopet naši pomagači hasen. Pride jud s tožbo, tedaj mora konsumarje naš doktor zagovarjati. In ako zapoje čez par let mrtvaški boben, ima zopet naš največji prijatelj in pomočnik masten opravke. Da pridejo pri tem lahko ljudje v nesrečo, to te naj nikar ne moti, ker kdo ne mara ali ne more več živeti, pa naj umre, da bodo imeli moji ljubi prijatelji in tvoji reditelji zopet kaj dela in denarja.

Zapiši si skrbno v srce te zlate besede moje!

po vzgledu teh tudi on zna razpeti svojo dolgo pest, in šinfati tudi šez „Štajerca“, a neve zakaj. Imel je celo enega pomagača da sta ta podučljiv govor skupaj skresala in iztuhtala iz vseh numer Fihposovih in Gospodarjevih, in to se je učil cel mesec, da si pridobi velikih časti, do katerih hrepeni noč in dan. Hočemo vsaj nekoliko uzreti, kdo da je ta umetnik ki dopisuje v „Slov. Gospodarju“ in „Fihposu“ tudi o svojih soobčanih; kaj da razumi in kje se je vse to naučil. Hodil je namreč šest let, v latinsko šolo k Sv. Trojici v Slov. Goricah in ker vsled trde butice ni kaj posebno napredoval, in ker mu je oče, čeravno ima v blagajnici precejšno svoto denarja, na ktere ga je že sin sila ponosen ni mogel kupiti učenosti, dal ga je pozneje v mestece Murek, da se tam nauči nemščine, in da zna Nemcu vsaj vole ceniti na sejmu. Nekih 14 dni je res težko prebil na Nemškem, čeravno ga je oče z denarjem in svinskim mesom krepko podpiral; in ko se France vrne domov, postal je največji prijatelj volov, konjev in „Slov. Gospodarja.“ Sedaj mu je pa ta še mladega izlegel po imenu „Fihpos“ — Ta ga hvali pa tako le: Vrl fant iz Gočove nam piše, da še tukaj volitve ni konec itd. a o tem tvojem dopisovanju in tvojih par pristaših bomo se mi v kratkem še resno pogovorili, pač pa so za vas pomenljive besede ktere je govoril naš Izveličar nad Judi: „O nebeški Oče odpusti njim, saj ne vedo kaj delajo“, kajti vam so buče zrastle samo za bahanje, a so prazne in vam njih gotovo vsi dohtarji nebodo napolnili. Zakaj pa „Fihpos“ piše o vrlosti našega modrega Franceta Jurkovega? Zato ker je menda izvedel da je jako pobožna duša, in da se odlikuje s tem, kadar je v cerkvi ob praznikih božja služba, on pa jo tačas pobriše v bližnjo gostilno,

Ravnaj se vedno po njih in videl bodeš, da se ti bode na tem svetu dobro godilo! Ne glej plaho! Mhm! meni se zdi, da se še malo pekla bojiš. Tepec ako drugi v njem prestopijo bodeš ti tudi!

Za prihodnjic pa ponovi obojne zapovedi, pa ne tiste, katere je Bog dal, tiste so le za navadne in za nemškutarje, marveč moje, veš moje, to je naše! Premišljaj tudi malo o davkih in o vojaštvu.“

Komaj je jenjal govoriti, že je vstopila pridna gospodinja in prinesla cel kup krožnikov, štiri kupice in dva litra vina. Miza je bila hitro pogrnjena in oče in sin sta se vsedla k njej. Večerja jima je zelo dišala. Najprej sta pojedla malo goveje juhe z rezanci, potem sta dobila povojen jezik s frišnim italijanskim graham in nato sta se spravila nad purana ter prigrizovala pečen krompir in solato. Vse sta pridno zalivala z zlatim vincem. Skrbna Urša je še prinesla neke prav dišeče štruklje katerih se še pa dotaknila nista.

Mene siromaka pa sta veter in mraz pregnala v lopo, kjer sem se stisnil za prva vrata. Z začudenjem sem poslušal Fihposove odgovore in očetove nauke, med jedjo pa sem požiral sline ter si mislil: ko bi pač jaz imel tako kosmato vest in tako dobro večerjo kakor ta dva hinavca.

Janus.

dokler drugi ven ne pridejo; včasih se je pa tudi zunaj cerkve rad sprehajal — nič ne de — menda je študiral ta čas temeljiti govor kterege porabi v slavnosti pri Sv. Benediktu. Seveda je še pa hvale vreden, ker je ponižen, kajti dopisal je sam v „Gospodarju“ da bo v fari najbogatejši — gotovo ni pisal kaj takega „dunajski Rotšild ne, kateri ima še en groš več. A gospod župnik so mu enkrat celo vrata iz cerkve pokazali ker njim je ugovarjal. V tistem času je hudo grajal čez duhovnike, o zdaj sta si z gosp. župnikom dobra prijatelja, nadejati se je da bo cekmošter. Take krivde pa itak lahko en siromašen fant prevzame, kajti večina teh gospodov siromašnega kmeta ne marajo, a le bogataša, kterege pa o vsaki priliki grozensko hvalijo, čuditi se sedaj, da so vsaj dobri prijatelji ubožnega kmeta denarjev, mošta in klobas, kajti to pa tudi od teh iz srca radi vzamejo. Njih tarif pa se tudi za siromaka navadno dobro napihne. Ti pa ljubi fant, pusti tvoje dopisarije, in prosi ljubega Boga, naj ti da rasti toliko bolj na možganih, koliko odveč se razširja ostalo telo. Kadar bodeš stal spet na odru, povedal bodeš gotovo še kaj v vaši kuretini, in zopet bo strmela „Slov. Gospodar“ nad čudodelno tvojo besedo, oni pa ki bodo videli tako hajdovsko postavo, bodo še svojim vnukom tvoj spomin na srce pokladali. Roperčan.

Zunanje novice.

Copernico so zaprli. Dne 14. t. m. je ljubljanska policija ujela coprnico in jo dala pod ključ. Ženska je bila znana daleč okrog in iz cele dežele so prihajali ljudje k njej iskat pomoči v vseh nadlogah življenja. Tudi Ljubljanci so jo obiskovali. V hiši, kjer je stanovala, je imela veliki rešpekt in vsi so se je bali kot copernice. Znano je bilo v hiši, da ima mizico, na kateri se včasih na njeno povelje pokaže sam satan in se ž njo pogovarja. Gorje tistemu, ki se je k tej mizici vsedel, vstati ne more več, dokler ona ne pregovori svoje skrivnostne besede. Tudi je bilo v hiši znano, da ima copernica Kolomanove bukvice in da zna zagovarjati. Ko je policija zvedela za to copernico, jo je opazovala in jo, ko je imela svojo ordinacijo, prišla, zaprla, jej vse knjige, čarovne predmete in čudotvorne korenine zaplenila. Našla se pri njej knjiga „Kolomanov žegen“, ki ima 71 kapitelov in 271 strani. Neka druga knjiga se imenuje „Sanje device Marije“, in imajo čudotvorno moč, če se privežejo na trebuh. S pomočjo teh knjig, korenin, starih rut, cunj, sladkorja, storžev i. t. d. je copernica zdravila razne človeške bolezni, kakor raka, otekline na nogah, kašelj katar i. t. d. Zdravila je pa na jako čudno-poseben način. Ženski, ki ji je tožila, da jo boli trebuh okoli popka, je dala staro raztrgano ruto in kosček sladkorja, pa ji je vse minulo. Dekletu ki je imelo nezakonskega otroka, pa ni hotel fant za njega plačevati, je dala cunjo, katera je imela moč, da se je fant spomnil svojih očetovskih dolžnosti. Dekleta so kar vrela k copernici in našla so se pri njej pisma, v katerih pišejo, da bi njej pomagalo

„Tega človeka pridobiti.“ Tudi prešiče je znala zdraviti in hodila je celo po deželi okoli prešiče zdraviti. Na stanovanju so neki našli vse polno pisem in celo telegramov s prošnjo, da naj pride zdraviti. Coprnijo je neki uganjala že dve leti in si jo seveda pustila dobro plačati. Coprati jo je naučil brat bivšega župnika na Primskem, kateri je vse skušenosti svojega stanu razodel bratu in ima sedaj čudatvorno moč v sebi. Ta jej je tudi blagoslovil vse reči, katere so se dobile pri njej. Morda si bode čarovnica sedaj še iz ječe pomagala. Radovedni smo, če zna tako coprati.

Gospod papiga. Pred kratkem je odletela iz kletke v Pragi papiga. Slučajno se je vračal iz mesta na svoj dom neki priprosti kmet in ko je šel skoz gozd zunaj Prage, zagledal je na veji čudnega ptiča. Odprl je usta ter zijal. Papiga pa je nanj začela vresčati, kakor je bila doma navajena: „Otevrhuba! Otevrhuba!“ (Zijalo). — Kmetič se je prestrašil, hitro je potegnil kapo raz glavo ter prosil: Prizanesite, gospod, jaz sem mislil, da ste ptič!“

Soprogo zbodel. V Pragi se je poročil pred sedmimi meseci usnjak Fr. Buriánek z lepo, mlado Albino Zápotocko, ki pa ni ugajala le njemu, temveč tudi drugim možkim, kar pa seveda zaljubljenemu možu ni bilo po volji, zlasti, ker je lepa Albina rada vračala zaljublene poglede svojih čestilcev. Vsled tega sta se mlada zakonca čestokrat prepirala, a sta se vedno zopet sprijaznila, celo potem, ko je zalotil Buriánek svojo ženo v objemu družega nekega muzika. A tega je nezvestnica kmalu odslovila in je začela ljubimkati s filozofom Slávikom, ki je stanoval pri njih. Buriánek je sumil nekaj; 15. t. m. se je priplazil zvečer tiho domov in našel je res Slavika sedečega poleg postelje svoje žene, ki se je že odpravljala spat. To je Buriánka tako razjarilo, da je zabodel soprogo, ki je v par minutah umrla in ranil tudi svojega konkurenta. Takoj nato se je sam javil policijski patrulji, ki je ravno prijezdila mimo hiše.

Kaj bo župnik Bogu odgovoril? Nek Belgijec po imenu Pradel, je v neki svoji pred kratkim izišli knjigi o svojem zamrlem strijcu, kateri je bil več let župnik v belgijski vasi Pierre-Buffière pisal; Strijc župnik je bil izvrsten mož, a velik posebnež. Nekega dne je govoril ostro s prižnice proti mlačnosti in nebriznosti svojih faranov v verskih zadevah z jako dovtipno mimiko. „Dragi bratje in sestre“, rekel je, „ako me bode ljubi Bog srečal v dolini Jozafat, gotovo me bode vprašal: „Župnik iz Pierre- Buffière, kaj si napravil z ovčicami, ki sem ti jih zaupal?“ — Jaz pa se bodem od srama skril. V tem trenutku potuhnil in skril se je za prižnico, kakor se skrivajo otroci pri igri. Potem se je zopet prikazal in rekel: In drugič me bode ljubi Bog vprašal: „Župnik iz Pierre- Buffière, kaj si napravil z ovčicami, ki sem ti jih zaupal?“ In zopet se bodem skril. In potaknil se je zopet za prižnico, kakor vprvič. Potem pa je skočil pokoncu, kakor mladenič in začel z novega: „Če me pa bode ljubi Bog tretjokrat vprašal: „Župnik iz Pierre- Buffière, kaj si napravil z ovčicami, ki sem ti jih zaupal?“ — potem bodem gotovo odgovoril: